

ΜΙΑ ΕΚΘΕΣΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ ΣΤΟ ΑΨΕ ΣΒΗΣΕ

Η δασκάλα και τα παιδιά νοικοκύρευαν την τάξη. Η Άννα και ο Γιάννης, εκεί που έψαχναν το κάτω ράφι μιας ντουλάπας, βρήκαν μεγάλες κόλλες χαρτί καμωμένες ρολά. Ξετύλιξαν μία και είδαν πως ήταν ζωγραφιές. Είχαν ξεμείνει από την περσινή δεύτερη τάξη. Και ήταν πολλές.

– Κυρία, κυρία, βρήκαμε θησαυρό, είπαν τα παιδιά με γέλια.

– Να τις κολλήσουμε στον τοίχο, πρότεινε ένα από τα άλλα παιδιά.

Η δασκάλα συμφώνησε, και σε λίγο οι τοίχοι της αίθουσας είχαν γεμίσει.

Τα περσινά δευτεράκια είχαν βάλει και επιγραφές κάτω από τις ζωγραφιές τους:

«Σπίτια με κόκκινα κεραμίδια »

«Σύννεφα που ταξιδεύουν »

«Δέντρα με πεσμένα φύλλα »

«Ο παππούς μου »

«Τέσσερα καράβια στη θάλασσα »

«Η φίλη μου η Έλλη με τα μακριά μαλλιά »

«Εγώ άρρωστος στο κρεβάτι »

«Ένα τρένο με τα βαγονάκια του στη γραμμή »

Τα παιδιά τις κοίταζαν μία μία κι έλεγαν τούτο κι εκείνο. Διάβαζαν και τα ονόματα των ζωγράφων.

– Τώρα ανασκουμπωθείτε να ζωγραφίσετε κι εσείς τα δικά σας, είπε η δασκάλα.

Τα παιδιά άλλο που δεν ήθελαν.